

Maminčiny narozeniny

Každý rok na maminčiny narozeniny vezme tatínek celou rodinu k fotografovi panu Backmanovi. Když se panu Backmanovi za pomoci nejrůznějších žertíků podaří, aby všichni nasadili veselý výraz, vleze pod velkou, černou plachtu, která skrývá fotografický aparát, a řekne:

„Nehýbat se! Sem se dívat, děti! Pozor, vyletí ptáček – jedna, dva, tři!“

Nikdy žádný ptáček nevyletí, je to lež, které už ani Líza nevěří, ale pak dostanou fotografii a na ní je rodina, která vypadá jako úplně jiná rodina než ta jejich.

Maminka fotografii zastrčí do alba v zelených sametových deskách se zlatou sponou a položí ho na knihovnu. Madynka si ho občas sundá a prohlíží si ho. Tam totiž názorně vidí, jak vypadala, když jí byl rok a pak dva roky a tři roky a tak dál až do loňska.

„I když nechápu, jak je možné, že tahleta šmudla jsem já,“ říká a ukazuje na fotografii dvouleté Madynky.

„Ale já to chápu,“ opáčí Líza, „bylas mnohem menší prcek, než jsem já!“

Jsou s Alvou v kuchyni. Alva dnes peče, protože maminka má zítra narozeniny, a hned jak se probudí, dostane do postele na tácu kávu a pečený věnec z kořeněného těsta.

Madynka a Líza si položily album na pohovku v kuchyni. Klečí u něj, prohlížejí si fotografie a počínají si velmi opatrně, protože na takové vzácné album musí člověk dávat pozor.

Líza ovšem nechápe, proč na obrázcích, kde je Madynce rok nebo dva, ona vůbec není.

„Tys tam nemohla být, protože ses ještě nenarodila a na Letním vršku ještě žádný Špunt nebyl,“ vysvětluje Madynka. „Tys tehdy prostě ještě nebyla na světě.“

„Ty jsi ale hloupá, samozřejmě že jsem byla na světě,“ řekne Líza. „Ale nechtělo se mi sedět vedle takové šmudly. Asi jsem si šla radši koupit karamely.“

„Kdepak, Lízinko, tys byla ještě na houbách,“ usadí ji Madynka a rozesměje se, což Lízu upřímně rozčilí. Alva ji utěšuje, že tou dobou byla jistě andílek v nebi, a Líza se rozzáří.

„Ano, byla jsem andílek, ale občas jsem si zalítla pro karamely a všichni andělícci v nebi měli radost, když jsem přilítla zpátky a měla jsem jich plné kapsy.“

To nebyl špatný nápad, pomyslí si Madynka, ten by se měl nějak využít.

„Víš co, budeme si hrát, že jsme se ještě nenarodily, jsme spolu nahoře v nebi a rozdáváme andílkům karamely!“

„Ano, a taky špalky na cucání,“ navrhuje Líza a oči jí svítí nadšením.

Několik hodin jsou pak Madynka a Líza ti nejhodnější andělé na světě, dohlížejí na malé andílky v nebi a dávají pozor, aby dostali přibližně každou čtvrt hodinu karamelu. A vyžebrají na Alvě každá kousek těsta a upečou dva malinké věnce pro dva